ת"פ 4366/04/16 – מדינת ישראל נגד גבריאל קקיאשוילי – נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

18 דצמבר 2017

ת"פ 4366-04-16 מדינת ישראל נ' קקיאשוילי

בפני כב' הסגנית נשיאה נגה שמואלי-מאייר

מדינת ישראל המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד עמית חומרי - נוכח
נגד
גבריאל קקיאשוילי - נוכח הנאשם
ע"י ב"כ עו"ד שני פרג'ון - נוכחת

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום (מתוקן) הכולל שלושה אישומים, כדלקמן:

- באישום הראשון, נטען כי ביום 24.03.2016 בשעה 23:13 או בסמוך לכך, התפרץ הנאשם לדירתה של המתלוננת (הראשונה), ילידת 1938, בכך שפתח את הדלת שהייתה סגורה אך לא נעולה ונכנס פנימה בכוונה לבצע גניבה או פשע. מיד ובסמוך, הבחינה המתלוננת בנאשם בעודו מחזיק בתיקה ובארנקה, וכשניסתה למנוע מהנאשם לצאת את הדירה, וזאת על מנת שלא יברח עד להגעת השוטרים, הלה תקף אותה בכך שתפס בידו האחת במרפק ידה השמאלית ובידו השנייה בזרוע ידה הימנית, ודחף אותה הצדה.

- באישום השני, נטען כי ביום 24.03.2016 בשעה 23:00 או בסמוך לכך, התפרץ הנאשם לדירתה של המתלוננת (השנייה), בכך שפתח את הדלת שהייתה סגורה אך לא נעולה ונכנס פנימה בכוונה לבצע גניבה או פשע. מיד ובסמוך, המתלוננת הבחינה בנאשם עומד בסלון ביתה, מביט לצדדים ושואל היכן דוד. בנסיבות אלה, המתלוננת דחפה את הנאשם אל מחוץ לדירה וסגרה את הדלת.

- באישום השלישי, נטען כי ביום 24.03.2016 בשעה 23:30 או בסמוך לכך, התפרץ הנאשם לדירתו של המתלונן, בכך שפתח את הדלת שהייתה סגורה אך לא נעולה ונכנס פנימה בכוונה לבצע גניבה או פשע. במעמד זה, גנב הנאשם מחשב נייד מסוג "ASUS" שהיה מונח על השולחן בדירה.

2. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו הורשע בעבירות של **התפרצות למגורים (שלוש עבירות)**, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **"חוק העונשין"**); **תקיפה סתם**, לפי סעיף 379 לחוק העונשין; **וגניבה**, לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

3. הצדדים לא הגיעו להסדר בעניין העונש, אך הוסכם כי עובר לגזירת הדין יופנה הנאשם לשירות המבחן, תוך שהמאשימה הצהירה כי תעתור להשתת מאסר בפועל ולהפעלת המאסרים המותנים התלויים נגד הנאשם; ואילו ההגנה ציינה כי תבקש להורות על הארכתם.

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

4. בעניינו של הנאשם התקבלו שני תסקירים מאת שירות המבחן, ובסופם המלצה להורות על הארכת המאסרים המותנים, לצד השתת ענישה בדמות צו מבחן והתחייבות. בגופם של התסקירים, עומד שירות המבחן על קורות חייו של הנאשם, ההיסטוריה העבריינית שלו, מצבו הבריאותי, הניסיונות הטיפוליים הקודמים שנעשו בעניינו ועל ההליך הטיפולי שעבר הנאשם במסגרת התיק שבגינו הוא נותן את הדין כיום. מטעמים מובנים של צנעת הפרט, לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, ולאותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש עוד אתייחס בהרחבה בהמשך.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

5. באת כוח המאשימה פירטה את מעשיו של הנאשם, ועמדה על הערכים המוגנים שנפגעו ועל הנסיבות המחמירות שנלוו אליהם. כמו כן, הלה טענה כי יש לראות במעשיו של הנאשם בכל אישום כאירוע נפרד, ועל כן עתרה לקבוע שלושה מתחמי ענישה נפרדים, ובמאוחד: מתחם ענישה הנע בין 24 ל- 48 חודשי מאסר בפועל. בהמשך, נטען כי הנאשם לא עבר הליך טיפולי משמעותי, ומכאן שאין מקום לסטות בעניינו לקולא ממתחמי הענישה או להורות על הארכת המאסרים המותנים. לאור אלה, טענה באת כוח המאשימה כי אין לאפשר לנאשם לחמוק מהעונש לו הוא ראוי אך בשל מצבו הבריאותי, ובשים לב לעברו הפלילי, עתרה להשית עליו עונש מאסר המצוי ברף הבינוני גבוה של המתחמים הנטענים, לצד מאסרים מותנים, הפעלת התחייבות, פיצוי וקנס.

6. מנגד, באת כוח הנאשם טענה כי יש לראות במכלול מעשיו של הנאשם כאירוע אחד, שבגינו יש לקבוע מתחם עונש כולל אחד. לצד אלה, הסנגורית הסכימה למתחמים שהוצגו על ידי המאשימה, אלא שלטענתה במקרה הנדון יש לסטות מהם לקולא ולהורות על הארכת המאסרים המותנים התלויים נגד הנאשם. את עיקר יהבה בנושא זה, השליכה ההגנה על ההליך השיקומי שעבר הנאשם, ושנגדע אך בעקבות המצב הרפואי שאליו הוא נקלע בעקבות תאונת עבודה, והדברים פורטו בהרחבה במעמד הטיעונים לעונש. בסופו של דבר, ביקשה ההגנה לבכר את שיקול השיקום, ולאמץ במלואה את המלצתו העונשית של שירות המבחן, שמשמעה הארכת המאסרים המותנים התלויים נגד הנאשם.

7. הנאשם קיבל אחריות על מעשיו וביקש מבית המשפט שייתן לו הזדמנות "לתקן" את חייו, וכל זאת תוך שהפנה להליך השיקומי שעבר ועודנו עובר עד היום, ולמצבו הבריאותי הרעוע.

דיון והכרעה

8. ראשית חוכמה אציין, כי לא נהירה לבית המשפט עתירתה של המאשימה לקבוע מתחם עונש הולם נפרד, מצד אחד; ולקבוע מתחם אחד "מאוחד", מצד שני. כידוע, בהתאם למתווה שקבע המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין, וכפי שזה פורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל ע"פ 8641/12 **מוחמד סעד נ' מדינת ישראל**, (05.08.2013)), מקום בו עסקינן בנאשם שביצע כמה מעשים, כי אז תחילה יש לקבוע אם מכלול המעשים מהווה אירוע אחד, שאז ייקבע מתחם עונש הולם אחד, או שמא מהווים מעשיו השונים כמה אירועים נפרדים, שאז בגין כל אחד מהם יש לקבוע מתחם עונש הולם נפרד. רוצה לומר, המאשימה לא יכולה ביד האחת לטעון כי יש לקבוע מתחם עונש הולם נפרד בגין כל אירוע, וביד השנייה לעתור לקביעת מתחם עונש הולם אחד "מאוחד". שכן, המדובר בשתי דרכי פעולה חלופיות שאינן יכולות לדור בכפיפה אחת זו עם זו.

9. על כל פנים, ולגופם של דברים, משנתתי דעתי ל"מבחן הקשר ההדוק" וליתר מבחני העזר אשר נקבעו לעניין זה

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

בפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל, דעת הרוב בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל**, (29.10.2014) (להלן: **"עניין ג'אבר"**); ע"פ 1261/15 **יוסף דלאל נ' מדינת ישראל**, (03.09.2015) (להלן: **"עניין דלאל"**); ע"פ 3164/14 **גיא פן נ' מדינת ישראל**, (29.06.2015)), באתי לכלל מסקנה כי יש לראות במכלול מעשיו של הנאשם כאירוע אחד.

והדברים אמורים בשים לב לעובדה כי עסקינן בשלושה מעשי התפרצות שבוצעו בסמיכות ממשית של זמן זו לזו - וליתר דיוק, בתוך חצי שעה בלבד - וכאשר שניים מתוך שלושת המעשים אף בוצעו באותו הבניין. בנסיבות אלה, שוכנעתי כי שלוש ההתפרצויות מהוות מסכת עבריינית אחת ושמאחוריה עומד תכנון מוקדם אחד. זאת ועוד, למעשה המדובר "באירוע מתגלגל", כאשר בשתי הדירות הראשונות שאליהן התפרץ הנאשם, בזו אחר זו, הוא נחשף על ידי בעלי המקום ונאלץ לנוס משם, וכך עד שהתפרץ לדירה השלישית, ששם הצליח בסופו של יום להוציא לפועל את שתכנן, וגנב דבר בעל ערך. בהינתן כל האמור, כך לדידי, יש לראות במכלול מעשיו של הנאשם כ"אירוע" אחד, בעוד שהשקפה על כל אישום כעל אירוע נפרד ושעומד בפני עצמו, תהא מלאכותית במידה רבה.

ממילא יצוין, כי בטרם קביעת מתחם העונש ההולם (וגזירת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם), בית המשפט יזהיר את עצמו שמא מעשה עבירה זה או אחר "ייבלע" במכלול האירועים, כך שהנאשם לא ייענש בגינו, וכל אירוע יזכה להתייחסות ראויה ונפרדת בעת הליך גזירת העונש (ראו והשוו לדבריו של בית המשפט המחוזי בעפ"ג (מחוזי באר שבע) 39844-08-13 **מדינת ישראל נ' פאיז אבו רקייק**, (26.12.2013)).

10. לאור אלה, ובהתאם למתווה גזירת הדין שאומץ בתיקון 113 לחוק העונשין, בית המשפט יקבע תחילה את מתחם העונש ההולם; ולאחר מכן יגזור את העונש המתאים לנאשם, תוך בחינה שמא יש מקום במקרה הנדון לסטות לקולא מהמתחם שייקבע. עוד ובד בבד, יהיה על בית המשפט להכריע אם הובאו בפניו טעמים מספיקים להורות על הארכת המאסרים המותנים התלויים נגד הנאשם, או שמא יש להורות על הפעלתם.

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

11. בנקודה זו יצוין, כי ההגנה לא חלקה על מתחמי הענישה אשר הוצגו על ידי המאשימה, ומיקדה טיעוניה בנימוקים לסטות הימנו לקולא ולהורות על הארכת המאסרים המותנים. הגם שכך, אדרש ולו בקליפת האגוז לשיקולים הרלוונטיים בעניין זה, וזאת על מנת להעביר דרך מבחן הסבירות את הסכמות הצדדים בעניין זה. וכך, כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, צריכה קביעת מתחם העונש ההולם להיעשות בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

12. בעצם ביצוע עבירות ההתפרצות, פגע הנאשם בערכים מוגנים שעניינם הגנה על קניינו ועל תחושת הביטחון של הפרט. כמו כן, ומעבר לאותו נזק כלכלי שנגרם לקורבנות עצמם, עבירות אלו אף מביאות, ולו בעקיפין, לפגיעה בכיסו של הציבור כולו, וזאת בדרך של ייקור פוליסות הביטוח והצורך ברכישת אמצעי מיגון אשר יגנו מפני המבקשים להתפרץ לדירתם או לבית העסק שלהם. עוד יש לומר, כי עבירת ההתפרצות טומנת בחובה גם חומרה ומסוכנות שכן, יש בה פוטנציאל גבוה להתפתחות אלימה (ראו דבריו של כב' השופט ח' מלצר בע"פ 7453/08 **אואזנה ואח' נ' מדינת ישראל**, (31.12.2008); ודבריו של כב' השופט י' עמית בבש"פ 45/10 **מסארוה נ' מדינת ישראל**, (08.01.2010) שאמנים נאמרו במסגרת הליך המעצר, אך ברי כי כוחם יפה אף לענייננו), והרי שפוטנציאל זה אף התממש במקרה הנדון. ובהמשך לעניין אחרון זה, ייאמר כי בעצם ביצוע העבירה של תקיפה סתם, פגע הנאשם בערכים מוגנים שעניינם שמירה על שלמות גופו, שלומו וביטחונו של הפרט (ר' למשל ע"פ 3573/08 **עודה נ'**

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

מדינת ישראל, (13.04.2010)).

13. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כפי שיפורט להלן, ובייחוד לנוכח כמותן של העבירות, מהותו של הרכוש שנגנב באחת ההזדמנויות וגילה של המתלוננת באישום הראשון, סבורתני כי במקרה הנדון, מצויה **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** ברף שאיננו נמוך כל עיקר.

14. במסגרת בחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, נתתי דעתי לעובדה כי אין עסקינן בעבירות שנעשו בתחכום ניכר, במרמה, או תוך ניצול יחסי אמון. אם כי, בצורה אינהרנטית כמעט, ברי כי קדם למעשים תכנון מוקדם, ולו במידה כזו או אחרת. מנגד ולחומרה, יש ליתן את הדעת כי ההתפרצויות בוצעו בשעת ערב מאוחרת, מה שמעלה מראש את הסיכון שמא הנאשם ייתקל במי מדיירי הדירה, מה שבתורו עלול להוביל להתפתחות אלימה. ואכן, במקרה הנדון הנזק הפוטנציאלי אף יצא מן הכוח אל הפועל, וזאת כאשר בשניים משלושת המקרים הנאשם נתקל בבעלות הדירה שאליהן הוא ניסה להתפרץ. בהמשך לדברים אלה, אף ייאמר כי בולטת בחומרתה העובדה שכאשר המתלוננת באישום הראשון ניסתה לעכב את הנאשם עד להגעת המשטרה, הלה לא בחל באמצעים וחרף גילה המתקדם, תקף אותה בכך שתפס בידיה ודחף אותה. ודוק, גם אם אין עסקינן בתקיפה המצויה ברף חומרה גבוה, הרי שיש לזכור כי עסקינן במתלוננת המצויה בשלהי העשור השביעי לחייה, כך שמטבע הדברים, כל תקיפה שלה, ולו הקלה ביותר, עלולה הייתה לגרום לה לנזק חמור, וכבר היו דברים מעולם.

עוד ולחומרה, בית המשפט שוקל את העובדה שמתוך הדירה השלישית שאליה התפרץ הנאשם, הוא גנב מחשב נייד. אמנם שוויו של המחשב הנייד לא פורט בכתב האישום (אלא רק סוגו), אלא שבעצם גניבתו, גרם הנאשם לנזק שאיננו כלכלי גרידא. שכן מטבע הדברים, לא אחת יש במחשבים הניידים מידע אישי רב, ובכלל זה תמונות וסרטונים העשויים להיות בעלי ערך סנטימנטלי רב עבור הבעלים או כאלה שאין ברצונו לחשוף בפני אחרים, גישה לחשבונות שונים, תכתובות אישיות, ועוד.

לבסוף ייאמר, כי אין חולק על כך שבעת ביצוע העבירות היה הנאשם מכור לסמים, והוא עצמו טען בשירות המבחן כי צרך באותה עת אלכוהול בכמות מופרזת לצד שימוש בכדורים, וזאת כתחליף לסם. בהינתן אלה, ניסיון החיים והשכל הישר מורנו כי חסרון כיס והרצון לממן את מנת הסם או האלכוהול הבאה היא שהניעה את הנאשם לביצוע המעשים המיוחסים לו. ברי שאין בדברים אלו כדי לשמש הצדקה למעשיו או כדי להפחית מחומרתם. ועדיין, נדמה כי אין דינו של אדם המבקש לפגוע בקניינו של הזולת אך כדי להעשיר את קופתו ולהעצים את רווחתו, כדין אדם המבצע עבירות רכוש מתוך מצוקה אמתית, הגם אם זו נובעת עקב שימוש בסמים.

15. בהינתן כל האמור, ובשים לב למדיניות הענישה הנוהגת בעבירות ממין זה שבהן הורשע הנאשם (רע"פ 1600/15 **אברהם בן יוסף בועזיז נ' מדינת ישראל**, (27.04.2015); רע"פ 8637/14 **וואליד עבאסי נ' מדינת ישראל**, (13.01.2015); רע"פ 337/14 **חמזה פקרא נ' מדינת ישראל**, (16.03.2014); רע"פ 7629/13 **יצחק בוסקילה נ' מדינת ישראל**, (30.09.2014); רע"פ 4309/13 **סאמי בלעום נ' מדינת ישראל**, (18.06.2013); ת"פ (שלום כפר סבא) 45401-09-16 **מדינת ישראל נ' עבד אל קאדר חאג יחיא** (03.04.2017)) - ובייחוד בשים לב להצטברותן של העבירות, ולעובדה כי לאחת מההתפרצויות נלוותה אף עבירת תקיפה של מתלוננת ילידת 1938 - מצאתי כי מתחם העונש ההולם הנטען על ידי המאשימה, ושההגנה לא חלקה עליו, הינו סביר ומידתי בנסיבות העניין ועל כן אכבדו.

אשר על כן, הריני קובעת כי מתחם העונש ההולם את מכלול מעשיו של הנאשם ינוע במקרה הנדון בין 24 ל-48 חודשים מאסר.

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

ד. שאלת הסטייה לקולא מהמתחם והארכת המאסר המותנה

16. נגד הנאשם תלויים ועומדים שני מאסרים מותנים: האחד, בן 12 חודשים לתקופה של שלוש שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירות רכוש מסוג פשע; השני, בן 6 חודשים לתקופה של שלוש שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירת רכוש מסוג עוון. והנה, הנאשם ביצע בתוך תקופת התנאי והורשע, בין היתר, בשלוש עבירות של התפרצות למגורים בכוונה לבצע פשע, שהן עבירות רכוש מסוג פשע; ובעבירה אחת של גניבה, שהיא עבירת רכוש מסוג עוון; ומכאן שהמאסר המותנה בן 12 החודשים הופך לחב הפעלה (כך שלמעשה גם לא ניתן יהיה להורות על הארכת המאסר המותנה בן 6 החודשים), אלא אך בהתקיים התנאים הקבועים בסעיף 85 לחוק העונשין.

משאמרנו זאת, יצוין כי לנוכח הוראות סעיפים 54 ו- 56 לחוק העונשין, יוצא כי שאלות של סטייה לקולא ממתחם העונש ההולם והארכת המאסר המותנה כרוכות במידה רבה זו בזו. שכן, אם בית המשפט יחליט כי אין מקום לסטות לקולא ממתחם העונש ההולם, כי אז יש להשית על הנאשם עונש מאסר, שאינו יכול לדור בכפיפה אחת עם הארכתם של המאסרים המותנים. מנגד, ככל שיימצא כי יש במקרה הנדון מקום להורות על הארכת המאסרים המותנים, כי אז לא ניתן יהיה להשית על הנאשם עונש בגדרי המתחם שנקבע. אשר על כן, בית המשפט יפעל כדלקמן: תחילה, אבחן אם בעניינו של הנאשם מתקיימים שיקולי שיקום אשר יש בהם כדי להצדיק סטייה לקולא ממתחם העונש ההולם; לאחר מכן, וככל שהתשובה לשאלה הראשונה תהא בחיוב, אבחן אם מתקיימים בעניינו אותם טעמים מיוחדים אשר יכולים להצדיק את הארכת המאסרים המותנים התלויים ועומדים נגדו.

17. כאמור בסעיף 40ד(א) לחוק העונשין, מקום בו מצא בית המשפט כי הנאשם **השתקם או כי קיים סיכוי של ממש שישתקם בעתיד**, כי אז יהא הוא רשאי לסטות לקולא ממתחם העונש ההולם. ומן התם אל הכא, במקרה הנדון עסקינן בנאשם מכור לסמים אשר במשך כמעט שני עשורים שב ומבצע עבירות רכוש ועבירות נוספות, כאשר עונשי המאסר שהושתו עליו לא הועילו, שכן באפקט "הדלת המסתובבת", בכל פעם עם שחרורו מריצוי עונש מאסר, הוא הקפיד ולשוב אל בין כתלי בית הסוהר (ואפנה בעניין זה לגיליון הרישום הפלילי של הנאשם - ת/2).

והנה עתה, כפי שעולה מתסקירי שירות המבחן, הנאשם שולב עוד ביוני 2016, במסגרת צו פיקוח מעצר, בקהילה טיפולית "בית אור אביבה". כפי שנמסר מגורמי הטיפול, השתלבותו של הנאשם בתכנית הטיפולית הייתה חיובית בכל המישורים, הוא השתתף בה בצורה פעילה ועמד בכל כללי התכנית. כך היה **במשך 9 חודשים תמימים**, עד פברואר 2017, שאז במסגרת הכשרה תעסוקתית נפל הנאשם מגובה ונפצע, מה שהצריך את אשפוזו לא אחת בבית החולים, ביצוע שני ניתוחים, ושיקום בבית החולים השיקומי "בית לווינשטיין". יוצא אפוא, כי מצב בריאותי זה של הנאשם - שאליו הוא נקלע לאחר תאונת עבודה שעבר במסגרת תכנית השיקום - הוא שהביא בסופו של יום לגדיעת השתתפותו בהליך השיקומי במסגרת הקהילה הטיפולית.

לצד האמור, וחרף מצבו הרפואי המורכב, הנאשם לא הסתפק באותו הליך טיפולי אינטנסיבי שעבר במשך 9 חודשים במסגרת הקהילה הטיפולית, אלא שלאחר שהופנה לשם על ידי שירות המבחן, הוא המשיך את ההליך השיקומי במסגרת התחנה לטיפול בנפגעי סמים באשדוד. גם שם, גורמי הטיפול מדווחים כי הנאשם מזה כמה חודשים מגיע בהתמדה לשיחה פרטנית אחת לשבוע, משתף פעולה בהליך הטיפולי ומבטא תכנים רגשיים וקוגניטיביים. כמו כן, פעמיים בשבוע מוסר הנאשם בדיקות שתן, המעידות על ניקיונו מסמי רחוב (אם כי, נמצאו בשתן שמסר שרידי קודאין, אלא שכאמור בתסקיר עצמו, חומר זה אופייני גם לטיפול התרופתי שנוטל הנאשם במרשם רופא). בהמשך לאמור, גם שירות המבחן עצמו, מסר כי הנאשם מבטא נכונות ומוטיבציה להמשך הקשר הטיפולי במסגרת התחנה לנפגעי סמים, וכי להתרשמותו,

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

הוא בעל מוטיבציה ונכונות פנימית לנצל את משבר מעצרו ולהיעזר בהליך טיפולי מעמיק, וזאת על מנת לערוך שינוי בדפוסים התמכרותיים ובהתנהלות סביבם.

לאור כל אלה - מקום בו הנאשם השתתף במשך 9 חודשים בהליך טיפולי אינטנסיבי במסגרת קהילה טיפולית, ואת זאת עשה על הצד הטוב ביותר, וכאשר גם לאחר פציעתו וחרף מצבו הרפואי הקשה, הוא ממשיך בהליך הטיפולי במסגרת התחנה לטיפול בנפגעי סמים, וכל העת שומר על ניקיון מסמים - הרי שבכל הכבוד, לא נהיר כיצד טוענת המאשימה כי "הנאשם לא עבר הליך טיפולי משמועתי".

אשר על כן, ובהמשך לכל המתואר לעיל, שוכנעתי כי אף אם הנאשם טרם השתקם ונגמל משימוש בסמים באופן מלא, הרי שלמצער קיים סיכוי ממשי שהוא יעשה כן בעתיד הנגלה לעין, ומכאן שמצאתי כי יהא זה מוצדק לסטות בעניינו לקולא ממתחם העונש ההולם אשר קבעתי מעלה.

18. עוד ייאמר, כי בנוסף לאותם שיקולי שיקום כבדי משקל אשר מצאתי שמתקיימים בעניינו של הנאשם ושמצדיקים, כאמור, את גזירת עונשו תוך סטייה לקולא ממתחם העונש ההולם, הרי שמסקנתי זו אף מתעצמת וזאת בשים לב למצבו הרפואי הרעוע של הנאשם. כידוע, במקרים חריגים יכול מצבו בריאותי של נאשם, **כשלעצמו** ואף בהיעדר שיקולי שיקום (שבמקרה שלנו מתקיימים גם מתקיימים), להצדיק סטייה לקולא ממתחם העונש ההולם (וראו בעניין זה, פסק הדין בעניינו של אורי לופליאנסקי, בע"פ 4456/14 **אביגדור קלנר נ' מדינת ישראל**, (29.12.2015); וע"פ 4506/15 **צבי בר נ' מדינת ישראל**, (11.12.2016)).

ובמקרה הנדון, על מנת לא לפגוע בפרטיותו של הנאשם ובסודיות הרפואית שלו לא אפרט את כל לקויותיו הבריאותיות, ודי שאומר כי לנוכח אותה תאונה שעבר, הנאשם היה נתון בסכנת חיים, נזקק לאשפוזים ארוכים, לשני ניתוחים ולהליך שיקומי ב"בית לווינשטיין" - ותעיד על כל אלה, אותה אסופה של מסמכים רפואיים מבתי החולים השונים, אשר הוגשה כראיה לבית המשפט (נ/1). כן יצוין, כי גם בצורה בלתי אמצעית ניתן להתרשם ממצבו הרפואי הקשה של הנאשם, עת הוא מגיע לדיונים בעודו נתמך בקביים, מתנייד אך בקושי, וכשלגופו מכשירי תמיכה רפואיים שונים. ויוער, למצב רפואי זה נקלע הנאשם דווקא במסגרת הליכי השיקום שעבר, שכן נפילתו מגובה אירעה במסגרת תכנית הכשרה תעסוקתית. הגם אם ברי כי מצב בריאותי לא בכל מקרה יביא מניה וביה להקלה בעונש, הרי שבנסיבות שתוארו, נדמה כי גם תחושת הצדק צריכה להובילנו לכך שאותו מצב רפואי קשה, שאליו כאמור נקלע הנאשם במסגרת השתתפותו בתכנית טיפולית-שיקומית, יביא להקלה בעונשו, באופן בו הוא ייגזר תוך חריגה לקולא ממתחם הענישה שנקבע.

19. כללם של דברים, משמצאתי כי לנוכח הליכי השיקום המשמעותיים והאינטנסיביים שעבר ועודנו עובר הנאשם וניקיונו מסמים, קיים לכל הפחות סיכוי ממשי כי הוא ישתקם בצורה מלאה בעתיד; ובשים לב למצבו הרפואי הקשה - הרי שמצאתי כי יש מקום לגזור עליו עונש החורג לקולא ממתחם הענישה אשר קבעתי בעניינו.

20. בנוסף, ומהנימוקים שפורטו לעיל, אף מצאתי כי המקרה של הנאשם עונה על תנאיהם של סעיפים 56 ו- 85 לחוק העונשין ונמנה עם אותם מקרים חריגים שבהם יהיה זה מוצדק ללכת לקראתו כברת דרך נוספת ולהורות על הארכת המאסרים המותנים התלויים ועומדים נגדו.

21. כידוע, מטרתו ותכליתו של עונש המאסר המותנה היא להרתיע את הנאשם מלשוב לסורו, והכלל הוא שמי שהפר את התנאי ייתן על כך את הדין בחומרה (רע"פ 5798/00 **סעיד ריזי נ' מדינת ישראל**, פ"ד נה(3) 1 (2001); רע"פ 3021/14 **רוני ספיר נ' מדינת ישראל**, (13.05.2014)). יחד עם זאת, לכלל האמור קיים חריג, והכוונה לסעיף 56(א) לחוק העונשין, הקובע כי מקום בו נאשם עבר עבירה אחת נוספת שיש בה כדי להפעיל את עונש המאסר המותנה, אך בית המשפט השתכנע כי קיימים טעמים להארכת התנאי וכי בנסיבות העניין לא יהיה זה מוצדק להפעילו - כי אז הוא רשאי להורות על הארכת תקופת התנאי או חידושה.

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

בעניין זה, אומצה בפסיקתו של בית המשפט העליון הגישה לפיה שיקול דעתו של בית המשפט בשאלת הארכת המאסר המותנה צריך להתמקד **"במצבים שבהם מוצדק לתת לנאשם הזדמנות נוספת לחזור לדרך הישר, כאשר הוא מראה סימנים המניחים יסוד לציפייה כי כך יהיה"** (רע"פ 7391/08 **יוסף מחאג'נה נ' מדינת ישראל**, (14.09.2009). כן ראו, למשל, רע"פ 4902/14 **בן צבאן נ' מדינת ישראל**, (16.07.2014); ורע"פ 2801/14 **קניבי מראד נ' מדינת ישראל**, (01.05.2014)).

בפרט ייאמר, בכל הנוגע למאסר המותנה בן ה- 12 חודשים, שכאמור הינו "חב הפעלה" כביכול, כי סעיף 85 לחוק העונשין מהווה חריג לכלל, וקובע כי בית המשפט רשאי להורות על הארכת מאסר מותנה גם בעניינו של מי שעבר את "עבירת התנאי" יותר מפעם אחת, וזאת אם שוכנע כי: **"לא יהיה זה צודק להפעיל את המאסר על תנאי משום שיש סיכוי לשיקומו של האדם, כי הפעלת המאסר על תנאי תסב לו נזק חמור, וכי אין סיכון לשלום הציבור בשל הארכת התנאי"**, ובכפוף לקבלת תסקיר מאת קצין מבחן המפרט את מצב התקדמותו של הנאשם בטיפול (ראו בעניין זה פסק דינו של בית המשפט המחוזי בעפ"ג (מחוזי מרכז) 47293-04-17 **מדינת ישראל נ' אלירן ססי**, (12.11.2017)).

22. ומן הכלל אל הפרט, בשים לב לנימוקים שפורטו קודם לכן, **נדמה כי סעיף 85 לחוק נועד בדיוק בשביל מצבים כגון זה שנדון בפניי**. כאמור קודם לכן, לאורך כמעט שני עשורים מנהל הנאשם אורח חיים שולי, שב ומבצע עבירות רכוש לצד עבירות נוספות, והכל כאשר ברקע של הדברים עומדת התמכרותו לסמים קשים. אלא שלאחר פרק זמן זה, שנמשך כמעט לאורך כל חייו הבוגרים של הנאשם ולאחר כמה ניסיונות גמילה שלא עלו יפה, החליט הנאשם לשים סוף לדברים - והשתלב בהליך טיפולי אינטנסיבי, שנקטע כעבור כתשעה חודשים רק בעקבות תאונה שפגעה קשות במצבו הבריאותי. ועדיין, מאז ועד היום, הנאשם ממשיך להגיע לקבלת טיפול במסגרת התחנה לטיפול בנפגעי סמים, ומוסר בדיקות שתן שמלמדות על ניקיונו מסמים.

בנסיבות כגון אלו, סבורתני כי יהיה זה מוצדק ליתן לנאשם הזדמנות אמתית נוספת לחזור לדרך הישר, וזאת כאשר קיימים סימנים מובהקים המניחים יסוד לציפייה כי כך אכן יהיה וכי מתקיים סיכוי ממשי לכך שהנאשם ישתקם בצורה מלאה בעתיד.

ודוק, לא התעלמתי מהערכתו של שירות המבחן, לפיה המסוכנות הנשקפת מהנאשם פחתה, אך עודנה מצויה ברף הבינוני. יחד עם זאת, יש לזכור כי גם כיום משולב הנאשם בהליך השיקומי ועוד ימשיך להשתלב בו במסגרת צו המבחן שיושת עליו. מה גם, ששירות המבחן עצמו העריך כי הסיכון שנשקף מהנאשם עוד צפוי לפחות, עם התקדמותו בהליך הטיפולי. בנוסף לאלה, אף ייאמר כי במקרה הנדון חיי המעשה עצמם מלמדים כי מהנאשם לא נשקף סיכון לשלום הציבור, שכן מזה תקופה ארוכה הוא משוחרר בתנאים מגבילים, ובמהלכה הוא הקפיד לקיים את תנאי שחרורו - גם כשבמסגרתם היה ללא פיקוח אדם - ולא הסתבך עוד בפלילים. לאור כל האמור, שוכנעתי כי לא יקום סיכון לשלום הציבור אם אורה על הארכת המאסרים המותנים התלויים נגד הנאשם.

בנוסף לאלה, וכפי הערכתו של שירות המבחן, גם בית המשפט סבור כי הפעלת המאסרים המותנים, שמשמעם בהכרח שליחתו של הנאשם לריצוי מאסר מאחורי סורג ובריח - תהא כמכת מוות להליך השיקומי החיובי שאותו הוא עובר כיום, ומכאן שהדבר יסב לו נזק חמור. ודברים אחרונים אלה, אמורים גם בשים לב למצבו הבריאותי, שהרי ידוע כי השתת עונש מאסר על אדם הלוקה בבריאותו איננה שקולה להשתת עונש מאסר על אדם צעיר שנמצא בקו הבריאות.

למעשה, ובהמשך לדברים אחרונים אלה, אעיר כי גם במצבו הבריאותי הקשה של הנאשם - שאודותיו עמדתי קודם לכן - היה כדי לבסס ולחזק בליבי את המסקנה לפיה יש מקום להורות על הארכת המאסרים המותנים התלויים ועומדים נגד הנאשם. כפי שציינתי קודם לכן, לדידי, יהיה זה לא צודק להשיב את הנאשם לבית הסוהר, בהינתן מצבו הרפואי הקשה,

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

וזאת בטענה כי הלה לא סיים את הליך השיקום - כאשר למעשה, הליך שיקום זה נגדע אך בשל התאונה שהוא עבר במסגרת אותם הליכי שיקום.

23. כללם של דברים, לנוכח דרך החיים שהנאשם סיגל לעצמו מאז שוחרר מהמעצר בתיק זה, קבלת האחריות על המעשים, ניקיונו מסמים, הירתמותו לטיפול ושיתוף הפעולה שלו עם שירות המבחן ועם הליכי השיקום השונים, מעידים כי הוא זנח את תפיסת עולמו העבריינית וכי כעת הוא מבקש לשקם את חייו ולהשיבם למסלול נורמטיבי, וכאשר לכל אלה אף יש להוסיף את מצבו הרפואי הרעוע - הרי שכל אלה הובילוני למסקנה לפיה **יש לקבל את המלצת שירות המבחן**, ולהורות על הארכת המאסרים המותנים התלויים ועומדים נגד הנאשם.

דברים אלה אמורים אף לאחר שעיינתי בפסיקה שאליה הפנתה המאשימה, אם כי תוך ביצוע האבחנות המתבקשות, אלא שגם בה לא היה כדי לשנות ממסקנותיי האמורות. ורק אזכיר כי בכל מקרה, גם לאחר תיקון 113, הענישה עודנה נותרה אינדיווידואלית, כך שיש לשקול כל מקרה בנסיבותיו ולגזור את עונשו של כל נאשם ונאשם, בהתאם למאפייניו הייחודיים.

24. כאן אף ניתן להוסיף, הגם אם אין בכך נימוק לסטייה לקולא ממתחמי הענישה או להארכת המאסרים המותנים, כי הנאשם קיבל אחריות על מעשיו והביע עליהם חרטה כנה. כמו כן, הנאשם הודה במיוחס לו, ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר, ואף חשוב מכך - ייתר את הצורך בהעדת המתלוננים בתיק, והדברים אף מקבלים משנה תוקף בשים לב לגילה של המתלוננת באישום הראשון. כך גם, ניתן לשקול את הפגיעה שנגרמה לנאשם עקב ביצוע העבירות, והכוונה לאותה תקופה, בת כחודשיים ימים, שבה היה עצור בתיק זה מאחורי סורג ובריח. את כל אלה, כמו גם את חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות, יש לזקוף לזכותו של הנאשם.

25. לצד האמור ובשולי הדברים, יצוין כי בית המשפט לא מתעלם ולו לרגע מעברו הפלילי המכביד של הנאשם, מהנסיבות המחמירות הנלוות למעשיו ומהפגיעה שנגרמה לקורבנות. עם זאת, דומני כי שליחתו של הנאשם אל מאחורי סורג ובריח, שתקטע את הליך השיקום המרשים שאותו הוא עובר, אמנם תביא את עקרון הגמול על סיפוקו, אולם האינטרס הכללי של הציבור - לקבל לשורותיו אדם נקי מסמים, שומר חוק ויצרני - יצא עם ידו על התחתונה (ראו והשוו וראו לדבריה של כב' השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 8092/04 **ישראל חביב נ' מדינת ישראל**, (10.09.2006)).

אם כי, אדגיש ואבהיר לנאשם: כהמלצת שירות המבחן וכפי שמחייב אותנו סעיף 85(ג) לחוק העונשין, אשית עליו במסגרת גזר הדין צו מבחן. ומכאן, שיהיה על הנאשם להמשיך ולשתף פעולה עם שירות המבחן, ובכלל זה להעמיק את הליך הגמילה, לשמור על ניקיון מסמים, ועוד. ככל שהנאשם ישוב לסורו וישתמש בסמים, כי אז יש להניח שתתבקש הפקעת צו המבחן. או אז, יאבדו שיקולי השיקום את משקלם ולא יהיה מנוס אלא לבכר את יתר שיקולי הענישה - מה שבתורו עלול להביא להשתת עונש מחמיר. לצד חיזוק ידיו של הנאשם על ידי בית המשפט להמשיך בהליך הטיפולי, מן הראוי כי גם הדברים האמורים בפסקה זו ירחפו מעל ראשו כל העת.

26. עוד יצוין, כי המאשימה ביקשה להפעיל את ההתחייבות שהושתה על הנאשם בגזר הדין שהוגש לעיוני, אלא שלא הוגש לבית המשפט כל מסמך המעיד כי הנאשם אכן חתם על התחייבות זו. על כן, וכאשר בית המשפט אינו יכול לדעת אם אכן הנאשם חתם על ההתחייבות אם לאו, הרי שגם לא מצאתי כי יהיה זה נכון להפעילה. אשר לרכיב הפיצוי, אציין כי הפגיעה שנגרמה לקורבנות תאוזן במקרה הנדון עם מצבו הכלכלי של הנאשם, ובשים לב לכל המפורט בגזר דין זה, ועל מנת לחזק את ידיו, אף אמנע מלהשית עליו קנס. כמו כן, מצאתי לאמץ את המלצת שירות המבחן, וזאת לאחר שגם אני שוכנעתי כי לנוכח מצבו הרפואי הנאשם לא יוכל לבצע של"צ, ועל כן לא אשית עליו גם רכיב זה.

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

27. **לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

א.צו מבחן של שירות המבחן למשך 18 חודשים מהיום.

הובהרה לנאשם חשיבות עמידתו בתנאי צו המבחן וההשלכות שעלולות להיות לאי שיתוף פעולה עם שירות המבחן בפן הזה

ב.מורה על הארכת המאסר המותנה בן ה- 12 חודשים אשר הושת על הנאשם ביום 14.11.2012 בת"פ 37793-04-12 (בית משפט השלום באשדוד), ואושרר בעפ"ג 54578-12-12 למשך שנתיים נוספות מהיום.

ג. מורה על הארכת המאסר המותנה בן ה- 6 חודשים אשר הושת על הנאשם ביום 14.11.2012 בת"פ 37793-04-12 (בית משפט השלום באשדוד), ואושרר בעפ"ג 54578-12-12 למשך שנתיים נוספות מהיום.

ד.פיצוי בסך 750 ₪ למתלוננת באישום הראשון, ע"ת 1.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

ה.פיצוי בסך 500 ₪ למתלוננת באישום השני, ע"ת 3.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

ו. פיצוי בסך 750 ₪ למתלונן באישום השלישי, ע"ת 4.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

הפיצויים ישולמו מתוך הפיקדון שהופקד בקופת בית המשפט במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה, כאשר היתרה תושב למפקיד.

ככל שלא ניתן לקזז את סכום הפיצוי מסכום הפיקדון, הפיצוי לע"ת/1 ישולם תוך 30 יום; הפיצוי לע"ת/3 ישולם תוך 60 יום; הפיצוי לע"ת/4 ישולם תוך 90 יום.

ז. הנאשם יחתום על התחייבות על סך 7,500 ₪ להימנע מביצוע עבירות רכוש תוך 3 שנים מהיום. לא תיחתם ההתחייבות תוך 7, ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.

ניתן צו להשמדת המוצגים - דיסק, וזאת בחלוף תקופת הערעור.

הטלפון ותכשיטים יושבו לבעלים. ככל שאלה לא יימצאו תוך 90 ימים, הם יחולטו, וזאת בכפוף לשיקול דעת רשם המוצגים.

זכות ערעור כחוק.

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

ניתן והודע היום, ל' כסלו תשע"ח, 18 דצמבר 2017, במעמד הצדדים.

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©